

Нарешті корів випустили на подвір'я. Цілу зиму вони стояли в хліві, тож тепер на радощах заходилися підстрибувати й вибрикувати.
— Му-у! Що за краса ця зелена травиця! — вигукнула Мама Му.
Аж тут вона помітила біля загорожі кущ із розкішним листям.
— Ням-ням, як мені хочеться того листя!





Мама Му перестрибнула загорожу.
— Ой! Тут лежить якась пташка! — скрикнула вона.
Корова принюхалася: нюх, нюх.
— Жива чи ні?



Пташка підвелася і сіла в траві:

— Кар-р! Що за НІСЕНІТНИЦІ?! Яка я тобі пташка! Я ворон. Мене так і звати — Ворон.

Мама Му повела рогами:

— Привіт. А я корова.

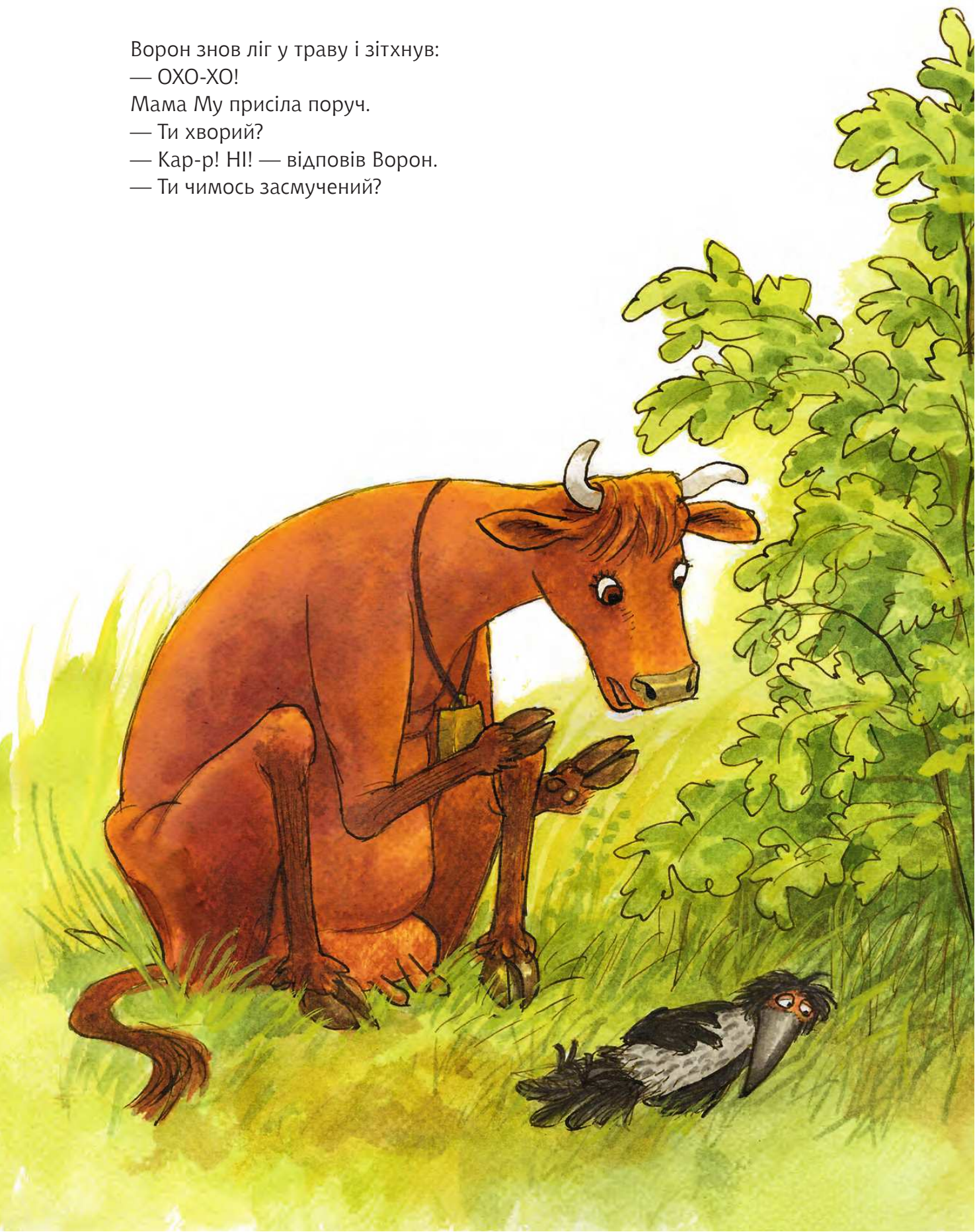
— Та бачу. Чи ти гадаєш, я недобачаю? — спитав Ворон.

— І звати мене Мама Му, — сказала корова й привітно всміхнулася.

Саме тоді Мама Му вперше зустріла Ворона.



Ворон знов ліг у траву і зітхнув:
— ОХО-ХО!
Мама Му присіла поруч.
— Ти хворий?
— Кар-р! Ні! — відповів Ворон.
— Ти чимось засмучений?



Ворон спурхнув і сів на загорожу.
— У мене депресія!
— Депресія? Чого б то? — спитала Мама Му.
— Завтра мій день народження, — відповів Ворон
і повернувся спиною до Мама Му.
— Але ж то так ГАРНО!
— Гарно?! Що ти знаєш, корово? Мені треба додому.
До своєї затишної оселі у Воронячому Лісі. Бувай!
— Ти там живеш? Що ж, бувай, Вороне!

